

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Leigh Bardugo

Spiritul slujitor

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Jim Tierney
Ilustrație copertă: scorpion © Aastels/Shutterstock;
pictură © Juan Pantoja de la Cruz (1553-1608)/Bridgeman Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARDUGO, LEIGH

Spiritul slujitor / Leigh Bardugo ; trad. din lb. engleză de Alexandra
Fusoi. - București : Editura Trei, 2024
ISBN 978-606-40-2468-8

I. Fusoi, Alexandra (trad.)

821.111

Titlul original: The Familiar
Autor: Leigh Bardugo

Copyright © Leigh Bardugo, 2024

Copyright © Editura Trei, 2024
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2468-8

Pentru familia mea — convertiți, exilați și năluci
A mi familia — conversos, exiliados, y fantasmas
A mi famiya — konvertidos, surgunlis, i fantazmas

Capitolul 1

Dacă pâinea nu s-ar fi ars, aceasta ar fi fost o cu totul altă poveste. Dacă băiatul bucătăresei n-ar fi venit târziu cu o seară înainte, dacă bucătăreasa n-ar fi știut că el își pierde vremea pe lângă acea autoare de piese de teatru, dacă n-ar fi zăcut trează făcându-și griji pentru sufletul lui nemuritor și plângând soarta viitoare a unor posibili nepoți, dacă n-ar fi fost atât de obosită și distrasă, atunci pâinea nu s-ar fi ars, iar calamitățile care au urmat ar fi lovit pe altcineva și nu Casa Ordoño, ar fi lovit pe altă stradă, nu pe Calle de Dos Santos.

Dacă, în dimineața aceea, don Marius s-ar fi aplecat să-și sărute soția pe obraz înainte de a pleca să-și vadă de treburi, aceasta ar fi fost o poveste mai veselă. Dacă i-ar fi spus *draga mea*, *porumbița mea*, *frumoasa mea*, dacă ar fi observat cerceii cu lapislazuli din urechile ei sau florile pe care le pusese ea în hol, dacă don Marius nu și-ar fi ignorat nevasta când a plecat călare spre grajdurile lui Hernán Saravia, ca să aibă grijă de niște cai pe care nu și-ar fi permis niciodată să și-i cumpere, atunci poate că doña Valentina nu s-ar fi sinchisit să coboare la bucătărie și toată tragedia care a urmat s-ar fi vărsat în rigolă și ar

fi ajuns în mare. Atunci nimeni — cu excepția unui bol de moluște melancolice — n-ar fi avut nimic de suferit.

Doña Valentina fusese crescută de doi părinți indiferenți, care o tratau cu răceală și care n-aveau prea multe sentimente pentru ea, în afara unei vagi dezamăgiri față de frumusețea ei banală și a îndoielii că o să facă o partidă bună. Și nu făcuse. Don Marius Ordoño avea o avere care se împuțina, terenuri pline de măslini care nu rodeau și o casă bine proporționată, dar modestă, pe una dintre străzile bune din Madrid. Era cea mai bună partidă la care putea spera Valentina, cu zestrea ei deloc remarcabilă și cu un chip și mai puțin remarcabil. Cât despre Marius, el mai fusese căsătorit o dată, cu o moștenitoare roșcată care, la doar câteva zile după nuntă, pășise în fața unei trăsurii și fusese ucisă, lăsându-l fără copii și fără vreo para din averea părinților ei.

În ziua nunții, Valentina purtase un voal din dantelă aurită și piepteni de fildeș în păr. Don Marius, privind reflexia lui alături de ea în oglinda cețoasă sprijinită de perete în camera din față a casei sale, fusese surprins de fiorul de dorință care-l cuprinsese, inspirat poate de ochii plini de speranță ai miresei sau de însăși imaginea lui în haine de nuntă. Dar mai degrabă fusese mișcat de cireșele în coniac pe care le mâncase toată dimineața, îndesându-le în gură și mestecându-le încet, ceea ce i se păruse mai bine decât să stea la discuții cu noul lui socru. În seara aceea, se năpustise cu o pasiune frenetică asupra miresei lui, șoptindu-i la ureche poezii, dar reușise doar câteva împingeri penibile înainte să-l cuprindă amețea și să vomite cireșele în coniac pe jumătate mestecate pe tot așternutul nupțial, la care Valentina brodase cu mâinile ei multe săptămâni.

În lunile și anii care au urmat, Valentina avea să se gândească aproape cu nostalgie la noaptea aceea, pentru că înflăcărarea lui Marius, alimentată de cireșe, era singurul semn de pasiune sau chiar de interes pentru ea pe care el i-l arătase vreodată. Și, deși era adevărat că nu făcuse decât să se mute dintr-o casă lipsită de iubire în alta la fel, asta nu însemna că ea nu simțea lipsa dragostei. Doña Valentina n-avea o denumire acceptabilă pentru dorul care o măcina și nu știa cum să și-l aline, așa încât își umplea zilele scoțându-le din sărite cu permanente atenționări pe cele două servitoare și trăind într-o stare de nemulțumire neînduplecată.

De-asta a coborât în bucătărie în dimineața aceea — și nu doar o dată, ci de două ori.

Bucătăreasa ajunsese tot mai imprevizibilă pe măsură ce îi devenea cunoscută obsesia fiului ei pentru Quiteria Escárcega, autoare de piese de teatru, astfel că doña Valentina o verifica în fiecare dimineață. În ziua aceea, în timp ce cobora scara și se simțea învăluită de căldură, a fost întâmpinată de mirosul inconfundabil de pâine arsă și aproape că-i venea să leșine de plăcere că avea ceva concret de care să se plângă.

Dar bucătăreasa nu era acolo.

Valentina avea de gând să rămână în bucătărie, transpirând în dogoarea împrăștiată de vatră și clocotind de furie, compunându-și un discurs lung despre risipă, neglijență și caracterul bucătăresei. Însă de sus a răsunat o bătaie în ușă, iar ea și-a dat seama că s-ar putea să fie cineva care voia să vorbească despre măslina cu soțul ei. Putea să fie chiar și o invitație — puțin probabil, dar fie și numai speranța a fost suficientă ca s-o pună în mișcare. Nu mai avea cine altcineva să răspundă la ușă în Casa Ordoño.

Soțul ei spusese limpede că nu-și mai puteau permite alți servitori și că era norocoasă că avea o bucătăreasă și o fată pe post de slujnică, s-o ajute prin casă. N-avea ce face, așa că și-a înăbușit mânia și a urcat treptele călcând apăsat, în timp ce-și ștergea cu mânia nădușeala de pe față.

Când a coborât din nou scara, cu o scrisoare de la tatăl ei necitită îndesată în mână, a auzit-o pe bucătăreasă pălăvrăgind cu fata care o ajuta la treabă — un boț de om, bondoacă, mirosind a umezeală, învârtindu-se toată ziua prin casă cu ochii în jos, la propriile picioare lipsite de orice grație.

— Águeda, a izbucnit Valentina în clipa în care a dat buzna în bucătărie, cu vocea tremurând de îndreptățirea unei mustări bune, poți să-mi spui de ce ți se pare nimerit să risipești averea soțului meu și timpul meu, arzând din nou pâinea?

Bucătăreasa a privit-o tâmp, cu ochii ei posaci roșii de cât plânse din cauza băiatului ei prost, apoi și-a întors privirea spre masa din mijlocul bucătăriei, unde aștepta pâinea, în tava ei neagră.

Chiar înainte să se uite, Valentina a simțit cum se încinge toată, probabilitatea să fie umilită năvălind peste ea ca o furtună iscată din senin. Pâinea stătea ca o perniță aurie pe patul ei de fier, înaltă, lucioasă și maroniu-rumescă, perfect crescută, perfect coaptă.

Doña Valentina voia să cerceteze pâinea, s-o împungă cu degetul și s-o declare mincinoasă. Văzuse cu doar câteva clipe înainte aceeași pâine, înnegrită și distrusă, cu toată cupola de coajă prăbușită de dogoare. Și știa, știa că nu era altă pâine scoasă din foc ca s-o înlocuiască pe prima, pentru că recunoștea tava de fier, cu colțul ei puțin ciobit.

Nu era posibil. Lipsise doar câteva minute. Îi jucau o festă, și-a zis ea, proasta de bucătăreasă și proasta de fată bună la toate încearcă să-și bată joc de mine, să iște din partea mea o reacție și să mă facă de răs. N-avea să le dea satisfacție.

— Ai ars pâinea înainte, a zis ea nepăsătoare, și n-am nicio îndoială că o s-o mai arzi și altă dată. Ai grijă să nu întârzii cu masa de prânz!

— O să fie acasă și don Marius, *señora*?

Valentina s-a întrebat dacă să-i tragă o palmă peste fața ei încrezută.

— Nu cred, a răspuns veselă. Dar o să vină două prietene. Ce pregătești?

— Porcul, *señora*. Cum ai cerut.

— Nu, a corectat-o Valentina. Eu am cerut prepelița. Porcul e pentru mâine, bineînțeles.

Bucătăreasa a privit-o din nou, cu ochii ei duri ca niște bucăți de cărbune.

— Bineînțeles, *señora*.

Valentina știa foarte bine că de fapt ceruse porc. Planificase mesele pentru gospodărie cu o săptămână înainte, ca întotdeauna. Dar să facă bine bucătăreasa să țină minte că asta era casa ei și că ea nu o să fie niciodată subiect de glumă.

După ce a plecat doña Valentina, Luzia a scos prepelița în timp ce o asculta pe bucătăreasă mormăind furioasă și dând deoparte porcul fiert, zdrăngănind oale și cratițe. Făcea ea urât, dar porcul putea să stea până a doua zi fără probleme. Felul cum se purtase doña Valentina îi stricase și mai rău Águedei dispoziția deja proastă. Luzia era aproape recunoscătoare. O Águeda

supărată era o companie mai plăcută decât o Águeda abătută.

Și totuși nefericirea doinei Valentina se strecura în toate cele și, de fiecare dată când venea în bucătărie, Luzia se temea că amărăciunea ei putea să crească laptele sau să veștejească legumele. Mătușa ei o avertizase cu multă vreme în urmă că unii oameni aduceau cu ei nefericirea la fel de repede precum se schimbă vremea și-i spusese povestea Martei de San Carlos, care, părăsită de iubit, plecase la plimbare pe aleile pline de frunze de la Alcázar și plânsese așa de mult și așa de tare, că i se alăturaseră și păsările. Mulți ani după aceea, oricine intra în grădini și auzea păsările cântând era copleșit de tristețe. Sau cel puțin așa zicea mătușă-sa.

Când văzuse pâinea arsă, Luzia nu stătuse prea mult pe gânduri și-și trecuse mâna peste ea, intonând cuvintele învățate de la mătușa ei: *Aboltar cazal, aboltar mazal. Schimbă locul, schimbă norocul*. Le fredonase foarte încet. Nu erau chiar în spaniolă, așa cum nici Luzia nu era chiar spaniolă. Dar doña Valentina n-ar fi lăsat-o niciodată în casa asta, nici chiar în bucătăria întunecoasă, încinsă, fără ferestre, dacă ar fi adulmecat fie și numai un iz de evreică.

Luzia știa că trebuie să fie atentă, dar îi era greu să nu aleagă calea simplă, când toate celelalte căi erau dificile. Dormea în fiecare noapte pe podeaua cămării, pe un strat de cârpe pe care le cususe ea laolaltă și având pe post de pernă un sac de făină. Se trezea înainte să se crape de ziuă și ieșea pe aleea rece ca să se ușureze, apoi se întorcea și făcea focul, înainte să meargă să aducă apă din fântâna de la Plaza del Arrabal unde vedea și alte slujnice, și spălătorese, și neveste, le saluta, apoi își umplea gălețile și și

le punea în cumpănă pe umeri ca să facă drumul înapoi la Calle de Dos Santos. Punea apa la fiert, curăța meiuul de gărgărițe și începea să facă pâinea pentru ziua aceea, dacă nu se ocupase deja Águeda.

Era treaba bucătăresei să se ducă la piață, dar, de când băiatul ei se îndrăgostise de acea scriitoare elegantă, Luzia era cea care lua punguța cu bani și se ducea la tarabe, încercând să găsească prețul cel mai bun pentru miel, căpățâni de usturoi și alune. Nu se pricepea deloc să se târguiască, așa că, uneori, pe drum spre Casa Ordoño, dacă ajungea singură pe o stradă pustie, scutura coșul și fredona *Onde iras, amigos toparas — fie să găsești prieteni oriunde mergi* — și atunci, unde fuseseră șase ouă, acum erau o duzină.

Când încă trăia, mama Luziei o avertizase că-și dorea prea mult și susținea că asta era din cauză că Luzia se născuse la moartea celei de-a treia soții a regelui. Când regina murise, curtenii se dăduseră cu capul de zidurile palatului, iar vaietele lor se auziseră în tot orașul. Nu trebuia să-i jelești pe morți; se zicea că așa împiedici miracolul reînvierii. Dar când se stingea o regină era altceva. Orașul trebuia să-i jelească moartea, iar procesiunea de înmormântare era un spectacol întrecut doar de moartea băiatului ei vitreg, Carlos, tot în anul acela, mai devreme. În ceea ce o privește pe Luzia, primele ei țipete când venise pe lume se amestecaseră cu plânsul tuturor madrilenilor pentru regina lor pierdută. „Te-a năucit“, îi spusese Blanca. „Ai crezut că plâneau pentru tine, iar asta ți-a insuflat prea multă ambiție.“

Odată, deși mătușa ei o avertizase, Luzia încercase același cântec al prieteniei și cu niște monede. Punguța a zăngănit veselă, dar, când a băgat mâna înăuntru, a

mușcat-o ceva. Au ieșit doisprezece păianjeni de cupru, care s-au împrăștiat. Trebuise să fredoneze peste brânză, varză și migdale ca să compenseze banii pierduți, însă Águeda tot o făcuse proastă și neajutorată când văzuse conținutul anemic al coșului de cumpărături. *Aici te aduce ambiția.*

Mătușa Hualit răsese când îi povestise. „Dacă un pic de magie ne-ar putea îmbogăți, mama ta ar fi murit într-un palat plin de cărți, iar eu n-ar fi trebuit să ajung în casa asta frumoasă culcându-mă cu te miri cine. Ai noroc că nu te-ai ales decât cu o mușcătură de păianjen.“

Mătușă-sa o învățase cuvintele, luate din scrisori venite din țări aflate departe, peste mare, dar melodia fusese dintotdeauna a ei. Cântecurile îi veneau pur și simplu în cap, iar notele îi dădeau o vibrație plăcută pe limbă — ca să înmulțească zahărul când nu mai erau bani să cumpere, să aprindă focul când tăciunii se răciseră, să repare pâinea când se ardea așa de tare coaja. Mici modalități prin care evita mici dezastre, ca să facă zilele lungi de muncă un pic mai suportabile.

N-avea de unde să știe că doña Valentina fusese deja în bucătărie în dimineața aceea și că văzuse pâinea arsă în tavă. Pentru că, deși Luzia se născuse cu unele talente, clarviziunea nu se număra printre ele. Nu era predispusă la viziuni sau transe. Nu vedea viitorul în tiparul sării împrăștiate. Dacă ar fi văzut, ar fi știut că nu trebuie să se atingă de pâine și că era mult mai bine să suporte neplăcerea furiei revărsate de doña Valentina decât să-și pună în pericol interesele.

Capitolul 2

Valentina n-avea cameristă, așa că tot slujnica o ajuta să se dezbrace în fiecare seară, să stingă lumânările, să șteargă ferestrele și să le închidă noaptea și să pună oalele de noapte sub paturi. De obicei, Valentina reușea să n-o bage în seamă pe fată. Era destul de muncitoare, îmbrăcată cum trebuie, în in și lână, nu genul care să atragă atenția. Era unul dintre motivele pentru care o luase în slujba ei, deși adevărul e că nici nu prea avusese de unde să aleagă. Simbriile pe care își permitea să le plătească erau mici și, cu atât de puține ajutoare, munca era grea.

Dar, în seara asta, în timp ce fata îi descheia rochia la spate și o peria ca să dea deoparte orice urmă de praf, Valentina a întrebat-o:

— Cum te cheamă?

Probabil că știuse la un moment dat numele slujnicei, dar îl folosise prea rar ca să-l rețină.

— Luzia, *señora*, a răspuns fata, continuându-și treaba fără să-și ridice privirea.

— Și ai vreun pețitor?

Luzia a clătinat din cap.

— Nu, *señora*.

— Păcat!

Valentina se aștepta la vreun *Da, señora* mormăit. În schimb, Luzia a spus, în timp ce împătorea rochia în cufăr:

— Sunt și lucruri mai rele pentru o femeie decât să fie singură.

Eram mai fericită acasă la mama. Gândul i-a trecut nechemat prin cap Valentinei, iar tristețea a fost bruscă și copleșitoare. Dar bineînțeles că nu exista rușine mai mare decât o fată necăsătorită, nimic mai fără folos decât o femeie fără soț și copii. *Oare fata asta e fericită? s-a întrebat ea, iar întrebarea i-a ajuns pe limbă.* A strâns din dinți și și-a înghițit cuvintele. Ce importanță avea dacă o servitoare era fericită, atâta vreme cât își făcea treaba?

— Tu și bucătăreasa v-ați zis să faceți haz pe seama mea azi, nu?

— Nu, *señora*.

— Știu ce-am văzut, Luzia.

Fata a ridicat privirea, iar Valentina a observat înfiorată că avea ochii căprui-închis, aproape negri.

— Ce-ai văzut, *señora*? a întrebat ea, cu privirea întunecată ca o piatră de râu alunecoasă.

Valentina, conștientă de propria slăbiciune, a avut sentimentul neplăcut că erau doar ele două în camera asta, că toată casa era cufundată în tăcere. Parcă ar fi deschis un dulap în care găsise un lup.

— Nimic, a reușit să îngaime, jenată de vocea ei sugrumată. N-am văzut nimic.

S-a ridicat și s-a dus în cealaltă parte a camerei, rațiunea revenindu-i pe măsură ce se îndepărta de slujnică.

— Ai o privire foarte îndrăzneată.

— Iertare, *señora*, a răspuns Luzia, cu ochii din nou în pământ.

— Du-te! i-a cerut Valentina, făcându-i semn cu mâna și sperând că o să pară un gest nepăsător.

Însă, după ce a plecat slujnica, a zăvorât ușa în urma ei.

Luzia n-a dormit în noaptea aceea, iar a doua zi n-a făcut nimic riscant. A așteptat să fiarbă apa fără să cânte niciun cuvânt prin care s-o grăbească. A cărat lemnele de foc fără să rostească vreo silabă ca să le facă mai ușoare. Nici n-a răsuflat ca lumea până n-a ajuns pe stradă, mergând grăbit spre San Ginés. Doña Valentina o supraveghease atent de când cu incidentul cu pâinea. Nu căuta semne de magie; credea că Luzia și bucătăreasa voiau s-o surprindă cu vreo farsă meschină.

Dar, pe stradă, Valentina n-o putea urmări. Nicio femeie cu statutul ei nu putea ieși din casă neînsoțită de soțul sau tatăl ei ori de un preot. Luzia auzise despre doamne bogate care-și rupseseră oasele căzând de pe case și despre una care chiar murise când se aplecase prea mult încercând să zărească ceva nou. Uneori, când era obosită sau o durea spatele, se distra cu un joc: ar prefera să stea pe o pernă și să brodeze toată ziua, dar să vadă viața limitată de cadrul unei ferestre? Sau ar prefera să mai facă o plimbare până la fântână? Când gălețile erau goale, răspunsul era simplu. Dar nu era la fel de simplu dacă erau pline.

Când a trecut prin fața casei, a simțit ochii donei Valentina ațintiți asupra ei de la fereastra de sus, dar a refuzat să ridice privirea și a mers cât putea de repede

spre San Ginés, unde cotiturile și îmbârligăturile străzilor prăfuite îi erau familiare, iar distanța până la destinație se scurta repede.

Mătușa ei îi atrăsese atenția că trebuie să fie văzută la biserică în fiecare zi. Dar când intra în naosul întunecos, se gândea la maică-sa îngropată undeva sub tălpile ei. Tot timpul era înmormântat câte cineva la San Ginés, pietrele erau ridicate, așezate la loc și dislocate din nou, iar trupurile neînsuflețite erau rearanjate ca să se facă loc.

Blanca Cotado murise la spitalul săracilor, iar trupul ei fusese plimbat pe străzi împreună cu alți morți, ca preoții parohiei să poată strânge pomeni pentru slujbele ținute în amintirea celor plecați. Luzia avea zece ani și-și aducea aminte, ca un ecou tainic în mintea ei, vorbele de învățătură ale maică-sii, adevăratele rugăciuni pe care trebuia să le spună. Era un joc pe care-l jucase cu ea, spunând una și gândind alta, nimicuri evreiești pe care și le transmiteau ca pe niște farfurii ciobite. Luzia nu știa dacă Dumnezeu o auzea când se ruga în umbrele răcoroase de la San Ginés sau dacă El înțelegea limba pe care o vorbea ea. Uneori asta o îngrijora, dar azi avea alte preocupări.

A ieșit alene pe ușa dinspre răsărit a bisericii și a intrat în grădina de-alături, în care se găsea o statuie a Bindecuvântatei Fecioare alăptând. *Ar putea fi Ruth, ar putea fi Esther*, spusese taică-său. Dar mama ei provenea dintr-o linie lungă de învățați și șoptea: *Statuile astea nu-s pentru noi*. Picioarele Luziei au dus-o pe o străduță lăturalnică plină de cotituri, care dădea în Plaza de Las Descalzas, către o casă de cărămidă pe ușa căreia era sculptat un lujer de viță-de-vie. Luzia venea aici o dată la câteva săptămâni, deși, dacă ar fi putut, ar fi venit în fiecare zi.

Avea întotdeauna pânză de in curată în coș, ca să poată să pretindă că i-o aducea vreuncea dintre servitoarele lui Hualit, în caz că, din cine știe ce motiv, ar fi întrebat-o cineva. Dar n-o întreba nimeni niciodată. Luzia știa cum să fie invizibilă.

Odată îl văzuse pe patronul lui Hualit, Víctor de Paredes, plecând din casa mătușii ei. Purta catifea neagră și urcase într-o trăsură chiar și mai întunecată, ca și cum ar fi dispărut într-un con de umbră, un petic de noapte care refuza să dea înapoi în soarele după-amiezii. Ca s-o ferească pe mătușa ei să fie chestionată, a trecut de ușa ei, prefăcându-se că merge în altă parte, dar nu s-a putut abține și a aruncat o privire în trăsură. N-a zărit decât cizmele lui De Paredes și, vizavi de el, înghesuit într-un colț, a văzut un tânăr slăbuț, anemic, cu pielea catifelată și lucioasă, cu părul de un alb-rece ca al pieptului de porumbel și cu ochii sclipind ca niște cochilii de stridie. Când i-a întâlnit privirea palidă, a avut senzația bizară că plutește și a grăbit pasul, întorcându-se abia când a fost sigură că trăsura a plecat. Era încă iarnă și a fost surprinsă să vadă că migdalii care se ițeau deasupra zidurilor de pe strada mătușă-sii au înflorit și aveau crengile încărcate de mănunchiuri de flori albe tremurătoare.

Azi nu erau flori de migdal, nici vreo trăsură neagră ca noaptea în fața casei, iar mătușa Hualit i-a deschis chiar ea și a condus-o înăuntru zâmbind.

La modă erau acum dantelele bătoase și catifeaua neagră, iar Hualit le purta de câte ori ieșea din casă, când devenea Catalina de Castro de Oro, amanta lui Víctor de Paredes. Dar acasă, în curtea elegantă cu o fântână care susura, purta rochii de mătase colorată, iar părul negru,

des și buclat, îi curgea pe umeri în valuri parfumate cu mentă indiană.

Luzia știa că totul era pentru efect. Un bărbat ca Víctor de Paredes era atras de exotic, iar Hualit era chiar mai captivantă decât grăunțele paradisului care veneau în burta corăbiilor lui. Corăbiile lui De Paredes nu se scufundau niciodată, oricât de agitată era marea, și oamenii șopteau prin toată capitala că era un semn că acesta era în grațiile Domnului. Dar, în curtea asta, el fredona că talismanul lui norocos era Catalina de Castro de Oro, iar Luzia se întreba de multe ori dacă Hualit reușise să-i facă farmece patronului ei, pentru că norocul îi era atât de strâns legat de-al lui.

— E ceva în neregulă, a spus Hualit după ce s-a închis ușa.

A prins-o pe Luzia de bărbie, cu degetele ca niște clești de fier, și a privit-o în ochi.

— Dacă-mi dai drumul, pot să rezolv eu misterul.

Hualit a pufnit.

— Pari furioasă, dar ce adulmec eu e mai degrabă frică.

I-a făcut semn Luziei să vină lângă ea pe canapeaua joasă din colțul curții, acoperită frumos cu perne brodate. Niciuna dintre ele nu era chiar maură, dar erau suficient de decadente ca să-i dea lui De Paredes sentimentul lucrului interzis. Și decorul îi convenea foarte bine și lui Hualit. La ea, totul era catifelat și plăcut, pielea ca mierea, ochii luminoși. Luzia își dorea de multe ori să se fi născut cu o frântură din înfățișarea mătușii ei, însă Hualit plescăia din limbă și spunea:

— Nu ești destul de înțeleaptă pentru frumusețe, Luzia. Ai risipi-o una-două.